

Sygn. akt I C 307/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Michalska-Księżyk

Protokolant: starszy protokolant sądowy Wioletta Bartoń

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 r. na rozprawie sprawy

z powództwa N. W.

przeciwko R. G., Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...), Skarbowi Państwa - Urzędowi Skarbowemu w K., Gminie Z., Gminie G., Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., (...)1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., E. S.

o zwolnienie spod egzekucji

1. powództwo oddała;
2. postępowanie w stosunku do pozwanej Gminy G. umarza;
3. zasądza od powoda N. W. na rzecz pozwanych:
 - a. Gminy Z. kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
 - b. Gminy G. kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. wyrok w stosunku do pozwanych (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. i Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w K. jest wyrokiem zaocznym.

Sygn. akt IC 307/12

UZASADNIENIE

Powód N. W. wystąpił przeciwko pozwanym: R. G. i E. S. z powództwem o zwolnienie od egzekucji następujących rzeczy ruchomych: samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) na części działki o numerze (...) o powierzchni 27,85 m2 wraz z wyposażeniem oraz chłodnią - zajętych u pozwanej E. S. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie - Koźlu P. S. w sprawie egzekucyjnej z wniosku pozwanego R. G. przeciwko pozwanej E. S., sygn. akt: (...), a nadto o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego, N. W. podniósł, iż z wniosku pozwanego R. G., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie - Koźlu P. S. prowadzi egzekucję z ruchomości przeciwko pozwanej E. S., w toku której doszło do zajęcia przedmiotów w postaci: samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) na części działki o numerze (...) o powierzchni 27,85 m.2 wraz z

wyposażeniem oraz chłodzią. Tymczasem, wyżej wymienione ruchomości stanowią własność powoda, tj: samochód osobowy marki M. (...) - na mocy umowy przewłaszczenia z dnia 2.10.2009 r. zawartej z pozwaną E. S. - na zabezpieczenie spłaty pożyczki wynikającej z umowy z dnia 2.03.2009 r., samochód ciężarowy uniwersalny marki M. (...), - na mocy umowy przewłaszczenia z dnia 3.12.2010r. zawartej z pozwaną E. S. - na zabezpieczenie spłaty pożyczki wynikającej z umowy z dnia 2.03.2009r., zaś kiosk handlowy położony w Z. przy ul. (...) na części działki o numerze (...) o powierzchni 27,85 m2 wraz z wyposażeniem oraz chłodzią ww. nabył na mocy umowy przewłaszczenia z dnia 2.03.2009 r. zawartej z pozwaną E. S. również na zabezpieczenie spłaty pożyczki wynikającej z umowy z dnia 2.03.2009r., a także umowy kompleksowej obsługi klienta. Jak wskazał powód, mocą zawartych umów przewłaszczenia, ruchomości pozostały w posiadaniu pozwanej, z możliwością ich bezpłatnego używania do czasu całkowitej spłaty pożyczki lub do chwili otrzymania przez pożyczkobiorcę pisemnego żądania pożyczkodawcy zwrotu użyczonych rzeczy w związku z niespłaceniem pożyczki w terminie.

W dalszej części uzasadnienia pozwu N. W. podniósł, iż w dniu 6.02.2012 r., iż w trakcie przeglądania strony internetowej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie - Koźlu P. S., powziął informację, iż stanowiące jego własność ruchomości w postaci samochodu osobowego marki M. (...), nr. rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr rej. (...) (...), a także kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) - wystawione zostały na licytację. W związku z powyższym, w tym samym dniu powód niezwłocznie sporządził pismo datowane na dzień 6.02.2012 r., które wpłynęło do komornika w dniu 10.02.2012 r., wzywające wierzyciela do wyłączenia ww. rzeczy spod egzekucji, jednakże bez oczekiwanego rezultatu ze strony wierzyciela.

W ocenie powoda, okoliczności przedmiotowej sprawy wyczerpują przesłanki z art. 841 § 1 k.p.c., co czyni niniejszy pozew koniecznym i uzasadnionym. N. W. wyjaśnił nadto, iż wskazanie w charakterze osoby pozwanej, obok wierzyciela, dłużniczki podyktowane jest jej dotychczasową postawą. Wprawdzie pozwana ad. 2 nie złożyła pisemnego oświadczenia, iż zaprzecza prawom powoda do przewłaszczonych rzeczy, ale brak spłaty zadłużenia w terminie oraz niepoinformowanie wierzyciela o fakcie przewłaszczenia zajętych ruchomości na rzecz powoda, rodzi uzasadnioną obawę, iż podejmie ona dalsze działania w celu udaremnienia realizacji słusznych, w ocenie powoda, roszczeń.

W odpowiedzi na pozew R. G. (pozwany ad. 1) wniósł o oddalenie powództwa w zakresie punktu 2, podnosząc, iż powód nie wezwał go do zwolnienia zajętych przedmiotów spod egzekucji, jak również komornik egzekwujący także nie przekazał wierzycielowi informacji o roszczeniach osób trzecich do przedmiotów czynności wykonawczych sądowego organu egzekucyjnego.

Na rozprawie w dniu 2.10.2012r. sąd wezwał do udziału w sprawie, w charakterze pozwanych: Skarb Państwa – Wojewodę (...) (pozwany ad. 3), Skarb Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. (pozwany ad. 4) , Gminę Z. (pozwany ad. 5), Gminę G. (pozwany ad. 6), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w S. (pozwany ad. 7), (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. (pozwany ad. 8).

W odpowiedzi na pozew, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w S. (pozwany ad. 7) podniósł, iż podane w pozwie ruchomości nie stanowią ustawowego zabezpieczenia należności z tytułu składek na poczet ubezpieczenia społecznego. Ponadto, pozwany ad. 7 podniósł, iż wobec zobowiązanego toczy się postępowanie egzekucyjne, którego łączne prowadzenie, wskutek zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej, przejął Naczelnik Urzędu Skarbowego w K..

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) (pozwany ad. 3) wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu powyższego, Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) podniósł, iż opis przedmiotu zajęcia ujęty w protokole zajęcia ruchomości z dnia 7.06.2011r. pod poz. 4, jak i jego szacunkowa wartość nie jest tożsamy z opisem rzeczy zawartym w umowie przewłaszczenia z dnia 2.03.2009r. , co, w ocenie ww., prowadzi do uznania powództwa w tym zakresie za bezpodstawne. W dalszej kolejności pozwany ad. 3 podniósł, iż treścią prawa zastawu, ograniczonego prawa rzeczowego, jest uprawnienie wierzyciela do dochodzenia zaspokojenia z rzeczy bez

względu na to, czyją stała się własnością. Przy instytucji zastawu, jak wskazał pozwany ad. 3, nie następuje przejście prawa własności na wierzyciela (art. 306 i n k.c.). Zatem ustanowienie zastawu na ruchomości w postaci kiosku handlowego usytuowanego przy ul. (...) w Z. nie stanowi, w ocenie ww., o przejściu prawa własności na rzecz powoda. Nadto, wedle stanowiska ww. pozwanego, powód nie przeprowadził dowodu na okoliczność faktycznego udzielenia pożyczki pozwanej E. S. oraz dowodu na okoliczność braku spłaty przez pozwaną E. S. zadłużenia wobec powoda. Co istotne, jak wskazał pozwany, E. S. nie potwierdziła prawa własności powoda do rzeczy opisanych w protokole zajęcia pod poz. 2-4. Z ostrożności procesowej strona pozwana ad. 3 wniosła o nieobciążanie jej kosztami postępowania w oparciu o art. 102 k.p.c., a to wobec nie dania ww. powodu do wytoczenia sprawy (Skarb Państwa - Wojewoda (...) nie został przed datą wytoczenia pozwu wezwany do odstąpienia od zajęcia).

W odpowiedzi na pozew, Gmina Z. (pozwany ad. 5) wniosła o oddalenie powództwa w niniejszej sprawie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, Gmina Z. podniosła, iż jest wierzycielem pozwanej E. S. w zakresie należności czynszowych wynikających z umowy dzierżawy z dnia 10.10.2011r. oraz kosztów procesowych, wynikających z nakazów zapłaty wydanych przeciwko dłużniczce ad. 2. Przeciwko E. S. toczy się na wniosek Gminy Z. postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie - Koźlu P. S., którego przedmiotem są niewielkie należności z tytułu braku zwrotu przez dłużniczkę ad. 2 kosztów sądowych Gminie Z.. Przedmiotem zajęć komorniczych w ramach postępowania egzekucyjnego nie były przedmioty objęte niniejszym postępowaniem. Jak wynika z treści uzasadnienia odpowiedzi na pozew, obecnie, E. S., nie jest związana żadną umową cywilnoprawną z Gminą Z., albowiem strony nie podpisały umowy dzierżawy na kolejny rok.

W dalszej kolejności pozwany ad. 5 podniósł, iż powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone i nie polega na zwalczaniu tytułu wykonawczego, ale zmierza do przeciwstawienia się prowadzeniu egzekucji z określonego przedmiotu. Wedle stanowiska pozwanego ad. 5, podstawa do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji występuje wówczas, gdy w toku zajęcia zostały naruszone prawa osoby trzeciej (np. dana rzecz jest własnością tej osoby), przy czym, chodzi o naruszenie tego rodzaju, że doszło do zajęcia takiego składnika majątkowego, z którego wierzyciel nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności. W toku postępowań egzekucyjnych prowadzonych z wniosku Gminy Z. nie doszło do zajęcia wymienionych w pozwie składników majątkowych, a co za tym idzie, nie zostały naruszone w tych postępowaniach prawa powoda, zatem, zdaniem pozwanego ad. 5, brak jest podstaw do skierowania niniejszego powództwa przeciwko Gminie Z.. W związku z powyższym, w ocenie pozwanego ad. 5, zachodzi konieczność oddalenia przedmiotowego powództwa przeciwko Gminie Z..

W odpowiedzi na pozew, Gmina G. (pozwany ad. 6) wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, Gmina G. podniosła, iż po jej stronie występuje brak legitymacji procesowej biernej, albowiem Gmina G. nie jest wierzycielem ani dłużnikiem w stosunku do którejkolwiek ze stron uczestniczących w niniejszym postępowaniu. Nadto z inicjatywy Gminy G. nie toczy się przeciwko osobom wskazanym w pozwie postępowanie egzekucyjne, co implikuje konieczność oddalenia powództwa wobec pozwanego.

Pozwana E. S. na rozprawie w dniu 26.03.2013r. oraz w dniu 23.04.2013 wniosła o oddalenie powództwa.

Pozwany (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. oraz Skarb Państwa - Urząd Skarbowy w K. nie złożyli odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r. powód N. W. złożył oświadczenie o cofnięciu powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w stosunku do pozwanej Gminy G..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. jest właścicielką samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...).

(dowód:

kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k16-17 oraz 20-21)

Dnia 15.09.2010r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I Nc 1184/10 Sąd Rejonowy w Sosnowcu wydał na rzecz R. G., przeciwko pozwanej E. S., w postępowaniu upominawczym, nakaz zapłaty kwoty 35.000zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26.11.2007r. do dnia zapłaty oraz kwoty 2.855zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 2.400zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Postanowieniem z dnia 31.12.2010r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu nadał nakazowi zapłaty z dnia 15.09.2010r. klauzulę wykonalności.

(dowód:

tytuł wykonawczy – akta sprawy (...) – załącznik do akt)

Pismem z dnia 03.03.2011r. R. G. zwrócił się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu P. S. o wszczęcie, przeciwko dłużniczce E. S., egzekucji w zakresie kwoty 37.855zł obejmującej należność główną w wysokości 35.000zł, koszty procesu w wysokości 2.855zł, a nadto w zakresie ustawowych odsetek za zwłokę i kosztów postępowania egzekucyjnego, w oparciu o tytuł wykonawczy stanowiący zaopatrzonej w klauzulę wykonalności nakaz zapłaty dnia 15.09.2010r. Wśród sposobów egzekucji, R. G. zlecił komornikowi prowadzenie czynności wykonawczych w stosunku do: rachunków bankowych, wynagrodzenia za pracę, wierzytelności, ruchomości, wszelkich praw majątkowych i nieruchomości dłużnika.

(dowód:

wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 03.03.2011r. - k1 akt sprawy (...) – załącznik do akt)

Pismem z dnia 09.03.2011r. komornik zawiadomił E. S. o wszczęciu przeciwko niej postępowania egzekucyjnego, kolejnym zaś pismem, również datowanym na dzień 9.03.2011r., wezwał dłużniczkę do stawienia się w siedzibie kancelarii, celem złożenia wyjaśnień. Pismem z dnia 27.05.2011r. komornik sądowy wezwał E. S. do zapłaty następujących należności: tytułem należności głównej kwoty 35.000zł, tytułem skapitalizowanych odsetek za zwłokę kwoty 15.389,93zł, tytułem kosztów procesu kwoty 455zł, tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwoty 2.400zł, tytułem opłaty egzekucyjnej kwoty 8.028,99zł, tytułem wydatków gotówkowych kwoty 281,65zł oraz uiszczenia dalszych odsetek. Dnia 02.06.2011r. dłużniczka stawiała się w kancelarii komorniczej, deklarując złożenie wyjaśnień w dniu następnym tj. 03.06.2011r.

(dowód:

zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 09.03.2011r. – k2 akt sprawy (...)– załącznik do akt,

wezwanie celem złożenia wyjaśnień z dnia 09.03.2011r. – k3 akt sprawy (...) – załącznik do akt,

wezwanie do zapłaty należności z dnia 27.05.2011r. – k41 akt sprawy (...) – załącznik do akt,

protokół z dnia 02.06.2011r. – 46 akt sprawy (...) – załącznik do akt)

W dniu 07.06.2011r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu P. S. dokonał zajęcia następujących ruchomości: samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości szacunkowej 35.000zł, samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) o wartości szacunkowej 9.000zł, samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) o wartości szacunkowej 10.000zł – znajdujących się w Z. przy ul. (...) oraz kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) o wartości

szacunkowej 35.000zł. Do treści protokołu zajęcia dłużniczka złożyła zastrzeżenie, według którego na samochodzie osobowym marki M. (...) nr rej. (...) ciąży zastaw rejestrowy ustanowiony na rzecz (...) Bank S.A. we W.. Wszystkie zajęte ruchomości pozostawiono we władaniu i pod dozorem E. S.. Na ruchomościach w postaci samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) oraz kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) brak było oznaczeń wskazujących N. W. jako ich właściciela.

(dowody:

protokół zajęcia ruchomości 07.06.2011r. – k48 akt sprawy (...) – załącznik do akt)

W dniu 19.12.2011r. komornik sądowy dokonał przyłączanego zajęcia ww. ruchomości na rzecz wierzycieli: Skarbu Państwa – Wojewody (...) ((...)), Gminy G. ((...)), Gminy Z. ((...)) i Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. ((...)). W dniu 27.04.2012r. komornik sądowy dokonał przyłączanego zajęcia ww. ruchomości na rzecz wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. Inspektoratu w S. ((...)). W dniu 5.06.2012r. komornik sądowy dokonał przyłączanego zajęcia ww. ruchomości na rzecz wierzyciela, (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandardyzowanego Fundusz Sekurytyzacyjnego w W. ((...)/12).

(dowody:

protokół zajęcia ruchomości 07.06.2011r. – k48 akt sprawy (...) – załącznik do akt)

Pismem z dnia 08.06.2011r. komornik sądowy poinformował (...) Bank S.A. we W. o dokonanym zajęciu samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...), pouczając ww. o przysługujących mu środkach ochrony praw właścicielskich. Pismem z dnia 28.06.2011r. (...) Bank S.A. we W. poinformował komornika, iż stał się właścicielem 49/100 części prawa własności pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) oraz, że nie zgadza się na prowadzenie egzekucji z przedmiotowego pojazdu. Pismem z dnia 05.07.2011r. (data wpływu do komornika 08.07.2011r.), R. G. wniósł o zwolnienie spod egzekucji ww. samochodu. Postanowieniem z dnia 19.07.2011r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu P. S. dokonał umorzenia postępowania egzekucyjnego w części, a to z samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...).

(dowody:

zawiadomienie osoby trzeciej o zajętych ruchomościach z dnia 08.06.2011r. – k51 akt sprawy (...) – załącznik do akt,

pismo (...) Bank S.A. z dnia 28.06.2011r. – k64 akt sprawy (...) – załącznik do akt,

pismo R. G. z dnia 05.07.2011r. – k70 akt sprawy (...) – załącznik do akt,

postanowienie o umorzeniu postępowania na wniosek wierzyciela z dnia 19.07.2011r. – k73 akt sprawy (...) – załącznik do akt)

Pismem z dnia 11.01.2012r. komornik sądowy dokonał obwieszczenia o licytacji z ruchomości w postaci: samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), wskazując cenę wywołania równą 6.750zł, samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), wskazując cenę wywołania równą 7.500zł oraz kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...), wskazując cenę wywołania równą 26.250zł. Informacja o licytacji została podana do publicznej wiadomości na stronie internetowej kancelarii komornika. Obwieszczenie zostało doręczone pozwanej w trybie podwójnego awizo.

(dowody:

obwieszczenie o licytacji z ruchomości z dnia 11.01.2012r. – k99 akt sprawy (...) – załącznik do akt,

potwierdzenie odbioru – k103 akt sprawy (...)– załącznik do akt)

Dnia 10.02.2012r. pomiędzy E. S. a N. W. doszło do spisania umowy przewłaszczenia kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) na części działki o numerze (...) o powierzchni 27,85 m2 wraz z wyposażeniem oraz chłodzią opatrzonej datą 02.03.2009r. i wskazującą wartość przedmiotu przewłaszczenia równą 45.000zł, umowy przewłaszczenia samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) opatrzonej datą 02.10.2009r. i wskazującą wartość przedmiotu przewłaszczenia na kwotę 12.000zł oraz umowy przewłaszczenia samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), opatrzonej datą 03.12.2010r. i wskazującą wartość przedmiotu przewłaszczenia równą 14.000zł. W umowach tych pożyczkobiorca przeniósł własność opisanych w niej przedmiotów na rzecz pożyczkodawcy na zabezpieczenie spłaty pożyczki, która miała wynikać z umowy z dnia 02.03.2009 r. oraz umowy kompleksowej obsługi klienta, a pożyczkobiorca zobowiązany był do oznaczenia przewłaszczonej rzeczy w sposób trwały.

(dowody:

zeznania pozwanej E. S. – k 215-216,

W dniu 10.02.2012r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu P. S. wpłynął wniosek powoda N. W. o wyłączenie spod egzekucji samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) oraz kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...), z treści uzasadnienia którego wynikało, iż E. S. jest jedynie posiadaczem ww. ruchomości, zaś prawo ich własności, mocą umów przewłaszczenia na zabezpieczenie zobowiązania, przeszło na powoda. Do wniosku powód załączył kopie trzech umów przewłaszczenia opatrzonych kolejnymi datami: 02.03.2009r., 02.10.2009r., 03.12.2010r.

(dowody:

wniosek o wyłączenie rzeczy spod egzekucji z dnia 06.02.2012r. – k114 akt sprawy (...) – załącznik do akt)

W dniu 10.02.2012r. asesor Komorniczy Ł. R. stawiał się w miejscu zamieszkania pozwanej celem przeprowadzenia I licytacji z ruchomości, jednakże na miejscu nie został tak dłużniczki, jak i innych domowników. Przy ul. (...) brak było również pojazdów w postaci samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) oraz samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...). Na miejscu czynności stawili się trzej licytanci. I termin licytacji nie doszedł do skutku.

(dowody:

protokół z dnia 10.02.2012r. – k119 akt sprawy (...)– załącznik do akt)

Pismem z dnia 08.03.2012r. komornik sądowy wezwał pozwaną do wydania, w terminie 7 dni, od odebrania pisma, ruchomości w postaci samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) oraz samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) wraz z kompletem kluczy i dokumentami. Pismem z dnia 09.03.2012r. komornik sądowy zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu o wystąpieniu okoliczności uzasadniających przypuszczenie, iż E. S. uchyla się od egzekucji. Postanowieniem z dnia 30.04.2012r. Prokuratura Rejonowa w Kędzierzynie-Koźlu odmówiła wszczęcia śledztwa.

(dowody:

protokół z dnia 08.03.2012r. – k124 akt sprawy Km 757/11 – załącznik do akt,

zawiadomienie z dnia 09.03.2012r. – k130 akt sprawy Km 757/11 – załącznik do akt,

postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 30.04.2012r. – k139 akt sprawy Km 757/11 – załącznik do akt)

W 2011r. E. S. podpisała ostatnią umowę dzierżawy gruntu pod pawilon handlowy mieszczący się w Z. przy ul. (...), z terminem upływu jej obowiązywania oznaczonym na dzień 30.09.2012r. W sierpniu 2012r. E. S. wystąpiła z ponownym wnioskiem nawiązania stosunku prawnego dzierżawy na okres lat 3, jednakże z uwagi na zaległości w zakresie uiszczania na rzecz Gminy Z. czynszu dzierżawnego, w odpowiedzi na powyższe, burmistrz Z. wydał decyzję odmowną. W omawianym okresie E. S. nie sygnalizowała zmian personalnych w zakresie osoby legitymującej się tytułem własności do pawilonu handlowego, realizując prawa właścicielskie, również powód N. W. nie składał w Urzędzie Gminy Z. żadnych informacji dotyczących zmian właścicielskich kiosku handlowego .

W grudniu 2012r. Gmina Z. w związku z wezwaniem do udziału w sprawie w charakterze pozwanego, uzyskała informację, iż właścicielem kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) jest N. W.. W konsekwencji powyższego, pismem z dnia 10.12.201r. gmina wezwała powoda do uiszczenia należności tytułem bezumownego użytkowania działki nr (...) w okresie od 01.10.2012r. do 31.12.2012r. informując powoda o konieczności wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy dzierżawy. Powód uregulował zadłużenie wobec wydzierżawiającego. Na okazany, w siedzibie Urzędu Gminy Z., odpis umowy przewłaszczenia kiosku handlowego, E. S. zareagowała zaskoczeniem. E. S. nie zanegowała wydanych przez Burmistrza Gminy Z. decyzji w przedmiocie wymiaru podatku od nieruchomości za rok 2012 oraz 2013r. Pozwana ad.2 była odbiorcą wszelkich pism kierowanych przez gminę Z. w związku z umową dzierżawy.

(dowody:

zeznania świadków M. K. – k175-176

zeznania świadka S. Z.- k201-202,

zeznania świadka D. S. – k202

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

Podstawę roszczenia zgłoszonego przez N. W. stanowi treść art. 841 § 1 k.p.c., wedle której osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

W sprawie o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji, legitymowanym biernie jest wierzyciel egzekwujący. Przepis nakazuje pozwać również dłużnika, jeżeli kwestionuje on prawo powoda (art. 841 §2 k.p.c. mówi: jeżeli dłużnik zaprzecza prawu powoda, należy oprócz wierzyciela pozwać również dłużnika). W orzecznictwie przyjmuje się, że w takiej sytuacji pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem zachodzi współuczestnictwo konieczne (por. postanowienie SN z dnia 25 listopada 1977 r., IV CZ 133/77, LEX nr 8031). Po stronie pozwanej powód wskazał R. G. – wierzyciela egzekwującego w sprawie prowadzonej pod sygn. akt Km 757/11, E. S. – dłużniczkę, która, swoją postawą ignoruje prawa właścicielskie powoda wypełniając tym samym przesłankę z art. 841 §2 k.p.c., w dalszej zaś kolejności wierzycieli, którzy dołączyli się do egzekucji z ruchomości wymienionych w pozwie tj. Skarb Państwa – Wojewodę (...), Skarb Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w K., Gminę Z., Gminę G., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w S. oraz (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W..

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie N. W. podniósł, iż jeszcze przed zainicjowaniem postępowania egzekucyjnego przez R. G. tj. w dniach 02.03.2009r., 02.10.2009r., 03.12.2010r., pomiędzy nim a E. S. doszło do zawarcia trzech umów przewłaszczenia na zabezpieczenie udzielonej pozwanej przez powoda w dniu 2 marca 2009 r. pożyczki w kwocie 40.000zł, przedmiotem zaś wskazanych umów strony objęły: samochód osobowy marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochód ciężarowy uniwersalny marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) oraz kiosk handlowy położony w Z. przy ul. (...), a więc ruchomości zajęte i wystawione na sprzedaż licytacyjną przez komornika.

Powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone. Powództwo ekscydencyjne, w przeciwieństwie do powództwa opozycyjnego, nie jest ukierunkowane na zwalczanie tytułu wykonawczego, ale zmierza do przeciwstawienia się prowadzeniu egzekucji z określonego przedmiotu, zaś legitymacja procesowa czynna przysługuje wyłącznie osobie trzeciej, której prawa zostały naruszone w konkretnym postępowaniu egzekucyjnym. Podstawa do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji występuje wówczas, gdy w toku zajęcia zostały naruszone prawa osoby trzeciej (np. dana rzecz jest własnością tej osoby), przy czym, co podkreśla się w piśmiennictwie, chodzi o naruszenie tego rodzaju, że doszło do zajęcia takiego składnika majątkowego, z którego wierzyciel nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności. Na podstawie art. 841 k.c. chronione jest przede wszystkim prawo własności, naruszenie zaś prawa chronionego w myśl ww. artykułu następuje z chwilą jego zajęcia.

Powództwo interwencyjne może być wniesione w terminie miesiąca od dnia, w którym osoba trzecia dowiedziała się o naruszeniu jej praw w wyniku prowadzonej egzekucji (art. 841 §3 k.p.c.). Jest to termin materialnoprawny zastrzeżony do wytoczenia powództwa. Ma charakter terminu prekluzyjnego i w związku z tym nie może zostać przywrócony. Inicjując postępowanie w niniejszej sprawie, powód podniósł, iż o fakcie naruszenia przysługującego mu do: samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) oraz kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) prawa własności dowiedział się z ogłoszenia o licytacji wskazanych rzeczy ruchomych zamieszczonego na stronie internetowej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu P. S.. Informację podaną przez powoda uwiarygodniła treść wniosku ww. o wyłączenie rzeczy spod egzekucji skierowanego do sądowego organu egzekucyjnego i datowanego na dzień 06.02.2013r. (k115 akt Km 757/11). Pozew o zwolnienie od egzekucji został przez powoda wysłany drogą pocztową dnia 06.03.2012r. W myśl zaś art. 165 §2 k.p.c., oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu. Z uwagi na powyższe uznać należało, iż N. W. złożył pozew z zachowaniem terminu ustawowego tj. wynikającego z art. 841 §3 k.p.c.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontradyktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Art. 232 k.p.c. nakłada z kolei na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

W ocenie organu orzekającego, N. W. nie wykazał, iż w istocie jest właścicielem rzeczy objętych zajęciem komorniczym, w konsekwencji zaś, iż jest podmiotem legitymowanym czynnie do zainicjowania postępowania w sprawie o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji tj. podmiotem, którego prawa, w skutek czynności wykonawczych komornika, zostały naruszone.

Na poparcie podniesionych w pozwie zarzutów N. W. przedłożył umowę przewłaszczenia kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) na części działki o numerze (...) o powierzchni 27,85 m² wraz z wyposażeniem oraz chłodnią opatrzoną datą 02.03.2009r. i wskazującą wartość przedmiotu przewłaszczenia równą 45.000zł, umowę przewłaszczenia samochodu osobowego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...) opatrzoną datą 02.10.2009r. i wskazującą wartość przedmiotu przewłaszczenia równą 12.000zł oraz umowę przewłaszczenia samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr identyfikacyjny VIN: (...), nr rej. (...), opatrzoną datą 03.12.2010r. i wskazującą wartość przedmiotu przewłaszczenia równą 14.000zł. Jak wskazał powód, przedmiotowe umowy stanowiły zabezpieczenie spłaty pożyczki zaciągniętej przez pozwaną E. S. u powoda w kwocie 40.000zł, z terminem zwrotu do dnia 01.09.2009r., a to na podstawie umowy z dnia 02.03.2009r. i wobec nieuregulowania przez

E. S. w wymienionym terminie zobowiązania finansowego wobec pożyczkodawcy, stały się podstawą uzyskania przez powoda tytułu własności ww. ruchomości.

Przedłożone przez powoda umowy stanowią tzw. dokument prywatny, a więc po myśli art. 245 k.p.c., dokument stanowiący dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z dokumentem prywatnym art. 245 k.p.c. wiąże możliwe do obalenia (por. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, LEX nr 8414; wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32) domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, LEX nr 50890; uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, LEX nr 78358).

W myśl art. 247 k.p.c., dowód ze świadków lub z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną może być dopuszczony między uczestnikami tej czynności tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne. Artykuł 247 k.p.c. wprowadza zatem ograniczenia w zakresie wykorzystania przez uczestników czynności prawnej środków dowodowych w postaci zeznań świadków lub przesłuchania stron przeciwko osnowie (treści) lub ponad osnowę każdego sporządzonego dokumentu, który może zostać przedstawiony sądowi, obejmującego konkretną czynność. Należy również mieć na uwadze, co potwierdza stanowisko doktryny, że wskazane w art. 247 k.p.c. przesłanki warunkujące dopuszczalność tychże dowodów muszą być spełnione kumulatywnie (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 260/00, LEX nr 52787). W świetle orzecznictwa, dowodem przeciwko osnowie dokumentu jest ten, który zmierza do wykazania oświadczeń woli sprzecznych z treścią dokumentu (por. orzeczenie SN z dnia 18 lipca 1997 r., II CKN 215/97, niepubl.). Natomiast dowód ponad osnowę dokumentu służy wykazaniu niekompletności dokumentu (co do złożonego, aczkolwiek nieujętego w dokumencie innego oświadczenia); por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 stycznia 2002 r., V CKN 679/00, LEX nr 54342. Zob. również m.in. orzeczenie SN z dnia 9 czerwca 1962 r., IV CR 758/61, OSNC 1963, nr 6, poz. 136). Przyjmuje się, iż ograniczenia wynikające z omawianego przepisu nie znajdują zastosowania w kwestii badania zgodności z prawdą oświadczenia ujętego w dokumencie, jak też autentyczności takiego dokumentu (por. m.in. wyrok SN z dnia 13 listopada 1973 r., I CR 678/73, opubl. LEX nr 7335). Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 9.06.1962r. (sygn. akt IV CR 758/61, opubl. OSNC 1963, nr 6, poz. 136): W myśl art. 256 k.p.c. niedopuszczalny jest pomiędzy uczestnikami danej czynności dowód ze świadków i z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu. Dowodami tymi nie mogłaby więc żadna ze stron dowodzić, że danego oświadczenia nie złożyła albo że złożone przez nią oświadczenie miało inną treść (szerszą, węższą lub odmienną). Natomiast kwestia, czy to, co strona oświadczyła w dokumencie, jest prawdą, jest zagadnieniem, którego art. 256 k.p.c. w ogóle nie dotyczy.

Przesłuchiwana na rozprawie w dniu 23.04.2013r. E. S., zeznała, iż pomiędzy nią a N. W. nigdy nie doszło do transferu kwoty 40.000zł tytułem rzekomo udzielonej pozwanej pożyczki. Wedle stanowiska pozwanej, tak umowa pożyczki z dnia 02.03.2009r., jak i umowy przewłaszczenia opatrzone datami 02.03.2009r., 02.10.2009r., 03.12.2010r. i zabezpieczające, podług swej treści, spłatę długu zaciągniętego przez pozwaną ad. 2 u powoda, zostały spisane dnia 10.02.2012r., wyłącznym ich celem była zaś ochrona zajętych przez komornika ruchomości w postaci: samochodu osobowego marki M. (...), nr rej. (...), samochodu ciężarowego uniwersalnego marki M. (...), nr rej. (...), kiosku handlowego położonego w Z. przy ul. (...) na części działki o numerze (...) o powierzchni 27,85 m² wraz z wyposażeniem oraz chłodnią przed licytacją. Tytułem uzyskanej od N. W. „ochrony” w postaci podjęcia przez powoda wysiłków w zakresie wyłączenia zajętych ruchomości spod egzekucji, pozwana E. S. zobowiązana była uiszczać na rzecz powoda wynagrodzenie w kwocie 3.500zł miesięcznie.

Zgodnie z treścią art. 83 § 1 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozor. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Oświadczenie złożone dla pozor, to oświadczenie symulowane. Symulacja ta musi się składać z dwóch elementów. Po pierwsze, strony, które dokonują takiej czynności prawnej, próbują wywołać wobec osób trzecich rzeczywiste, prawdziwe przeświadczenie, że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli. Ten zamiar wywołania wrażenia może być objawiany także wobec władz publicznych

czy notariusza, przed którym składane są oświadczenia (por. wyr. SN z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 70/07, Lex nr 287785: pozorność czynności prawnej polega m.in. na tym, że strony przejawiają zamiar np. zbycia prawa, podejmując - w razie potrzeby - pewne czynności, pomimo że w rzeczywistości ich wolą jest wyeliminowanie skutków dokonywanej czynności prawnej). W przedmiotowej sprawie zamiarem powoda i pozwanej E. S. było wywołanie takiego przeświadczenia u organu egzekucyjnego i wierzycieli egzekwujących. Po drugie, między stronami istnieje niedostępne osobom trzecim porozumienie, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych; porozumienie co do tego, że zamiar wyrażony w treści pozorowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że zamiar ten jest inny niż ujawniony w składanych oświadczeniach. W treści zeznań złożonych przez pozwaną E. S. czytamy: „Od powoda nigdy nie pożyczałam żadnych pieniędzy (...). Celem zawarcia tych umów przewłaszczenia było ratowanie się przed zajęciem komornika.”

Jakkolwiek powód zaprzeczył pozorności dokonanych z udziałem pozwanej czynności prawnych, okoliczności sprawy przedstawione przez pozwaną potwierdzają pośrednio wynikające z przeprowadzonego postępowania dowodowego wnioski, a mianowicie: pozostawienie przedmiotów przewłaszczenia we władaniu dłużniczki, brak oznaczenia, w sposób trwały, przedmiotów przewłaszczenia, wskazujący na przysługiwanie tytułu własności do nich N. W., brak wezwania dłużniczki do spłaty świadczenia, brak wezwania dłużniczki do zwrotu przewłaszczonych przedmiotów w związku z bezskutecznym upływem terminu spłaty długu, nie wykazanie, w jakiej części pozwana ad. 2 dokonała spłaty zadłużenia (z zeznań powoda złożonych na rozprawie w dniu 2.10.2012r. wynika, iż po terminie wymagalności świadczenia, pozwana ad. 2 w trzech transzach dokonała częściowej spłaty zadłużenia). Co więcej, z zeznań złożonych przez N. W. wynika, iż treść umowy pożyczki nie odzwierciedla rzeczywistego transferu środków pieniężnych od powoda do pozwanej, albowiem kwota 40.000zł wskazana w treści umowy pożyczki stanowi, wedle stanowiska powoda, sumę kilku pożyczek udzielonych E. S. wcześniej, a więc przed datą podpisania przez strony umowy pożyczki z dnia 02.03.2009r. W tej części uznać należało, iż sam powód zaprzecza treści sporządzonego przez siebie dokumentu prywatnego.

Umowa o przeniesienie własności jest czynnością prawną kauzalną co oznacza, iż ważność jej zależy od istnienia ważnej podstawy prawnej przysporzenia, choć sama przyczyna nie musi być ujawniona w treści czynności prawnej. Przewłaszczenie na zabezpieczenie ma własną przyczynę prawną, którą jest zabezpieczenie wierzycielowi jego należności. Dlatego też niezwykle istotną jest konieczność badania wystąpienia w realiach określonej sprawy przyczyny przysporzenia, albowiem jej brak lub pozorność czyni samo przewłaszczenie nieważnym (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1992r., sygn. II CRN 87/92).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż umowa pożyczki z dnia 02.03.2009r. oraz umowy przewłaszczenia opatrzone datami 02.03.2009r., 02.10.2009r., 03.12.2010r., stanowiły czynności prawne pozorne, a więc dotknięte sankcją nieważności. Powyższe potwierdzają także zeznania przesłuchiowanych w sprawie świadków – pracowników Urzędu Gminy Z.. I tak, na rozprawie w dniu 21.02.2013r. M. K. zeznał, iż w 2011r. E. S. podpisała z Gminą Z. umowę dzierżawy części działki nr (...), oświadczając iż jest posiadaczem i właścicielem pawilonu handlowego posadowionego przy ul. (...). Według zeznań świadka, tożsamej treści oświadczenie ww. składała w deklaracjach podatkowych. Z kolei świadek D. S. zeznała, iż pozwana ad. 2 nigdy nie kwestionowała adresowanych do niej decyzji w zakresie wymiaru podatku od nieruchomości za rok 2012 i 2013, zaś świadek S. Z. wskazała, iż w 2012r. z wnioskiem o nawiązanie stosunku prawnego dzierżawy wystąpiła E. S., jako właściciel kiosku handlowego położonego na terenie Gminy Z.. Co istotne, N. W., dysponując wiedzą w przedmiocie dzierżawienia przez pozwaną ad. 2 działki grunty na potrzeby działalności handlowej prowadzonej pod adresem ul. (...), Z., nie wykazał żadnej inicjatywy w zakresie zaktualizowania danych właściciela kiosku na dzierżawionym gruncie, jak również nie podjął żadnych czynności zmierzających do nawiązania z Gminą Z. stosunku prawnego dzierżawy (wniosek o zawarcie takiej umowy powód złożył dopiero w toku trwania niniejszego postępowania).

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast zgodnie z treścią § 2 ww. artykułu, sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. W ocenie sądu, zeznania pozwanej E. S. złożone po

pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz po odebraniu przyrzeczenia, są spójne i logiczne oraz zbieżne z innymi, zgromadzonymi w sprawie materiałami dowodowymi tj. zeznaniami świadków D. S., S. Z. i M. K.. Nadto, w ocenie sądu, wątpliwości nasuwa treść i charakter załączonej do pozwu umowy kompleksowej obsługi klienta nr (...) z dnia 02.03.2008r., uwiarygodniając przedstawioną przez pozwaną wersję zdarzeń w części odnoszącej się do wynagradzania przez nią powoda za przedsięwzięte przez niego działania mające doprowadzić do wyłączenia zajętych przez komornika przedmiotów spod egzekucji. Poddając zatem szczegółowej analizie materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa wysuwanego przez N. W..

Na rozprawie w dniu 23.04.2013r.. N. W. cofnął powództwo wobec Gminy G. ze zrzeczeniem się roszczenia. Mając to na uwadze, na mocy art. 355 §1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 kpc, sąd orzekł, jak w pkt 2 wyroku.

Orzeczenie o kosztach w pkt 3a i 3b wyroku uzasadnia art. 98 k.p.c. w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002, Nr 163, poz. 1349). Powództwo wobec Gminy Z. zostało oddalone, dlatego pozwanemu reprezentowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika przysługuje zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Również w przypadku Gminy G., pomimo umorzenie przeciwko temu pozwanemu postępowania, zasadne jest przyznanie mu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, strona pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa, nie została wezwana przez powoda do zwolnienia zajętego przedmiotu, a w ostateczności, samo żądanie powoda, pomimo cofnięcia powództwa, okazało się nieusprawiedliwione.

Wedle treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094). Mając powyższe na uwadze, sąd orzekł, jak w pkt 4 wyroku.